

ΤΙΜΗ

18

ΚΑΠ.

Θ. Ν. ΤΖΙΛΙΝΚΙΡΙΔΙΣ

ЦЕНА

18

ΚΟΠ.

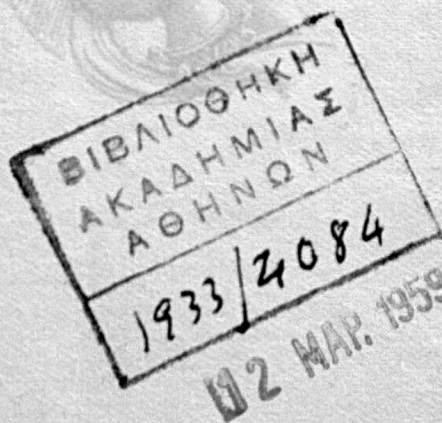
Ν
Ε
Α
ΤΡΑΓΟΔΙΑΣ
Κ
Ε
ΠΙΙΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“

Φ. Ν. ΤΖΙΛΙΝΚΙΡΙΔΙΣ

ΝΕΑ
ΤΡΑΓΟΔΙΑΣ
ΚΕ
ΠΙΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ
„ΚΟΜΥΝΙΣΤΙΣ“

ΡΟΣΤΟΒ-ΤΟΝ
1 9 3 2

Ф. Н. ЧИЛИНКИРИДИ

„НОВЫЕ ПЕСНИ“

(СБОРНИК СТИХОВ)

АКАДЕМИЯ

Издательство
„Коммунист“,

Ростов-Дон
1 9 3 2

Ι ΠΙΑΤΙΛΕΤΚΑ

Εντον πότε κίαν εγο
τραγοδίας κι τραγοδο
γιατατο ι φιλ τεμον
ίχανε σεμεν θιμον.

Κε ατόρα σα ζυμα
αφυ ενόνισα πολα
για τιν πιατιλέτκαν φιλ
ίπα ας πέρο το κοντιλ.

Χα ολίγον απομεν
τα πεντάχρονον τελεν
κε τα τράχτορια παντου
σα χοράφια κες θουν.

Τα φυργύνια σο γιαζιν
θούνε πυρνον βραδιν
κε εφτάνεμας γιαρτιμ
να εργόνομε τιν γιν.

Ακόμαν τα τρία πάνε
κιολ ελέπετε προς πάμε.
Τομάτις τερι θαβμαζ
πος το κράτος αναλαζ!

Τα ζαβότια σο ζσαιρ
ολ ελέπετιατα φιλ
περισέβνε εναν γαριαρ
για τεμέτερον το κιαρ

Ι Ρυζία όσον πάι
θάματα πολα εφτάι
τιν Εβρόπιν θα διαβεν
κίντιαν θελ θα γιαρατεβ.

Ι Ρυζίαμυνε φιλ
κι τερι ζιανκιν χατιρ
τι χορίμυν τι κυλακς
ολτς επίκειν τακς κε μανκς

Ει Ρυζία τολονον
τεργατίον τεφτοχον
ολ τι κόζμονος εργατ
θα εβγένεσε σαγατ

Ολ τι κόζμονος αργατ
κανις κίνε κσάι ραχατ
φοβερίζνε τι ζιανκιντς
τεβρόπις κε Αμερικις.

Φοβερίζνε τι ζιανκιντς
τι πανκόζμιος τι λικς
για να μι ατιν τιχεν
κε γυρταλαεβν εσεν.

Ει γυρπαν, Σε-Σε-Σε-εΡ,
τρεν πυ κρύι απανις εσερ,
μι φογάσε κσάι καναν
αργατ στέκνεσε αρκαν.

Γιατεσεν ολ ι αργατ
έτιμι ζέναν σαχατ
ονταν κύισατς για να παν
όλ σο μίαν σιν καβγαν.

Ολ τι κόζμονος εργατ
κε τεφτοχον το μιλιατ
ολ θεβγεγεσέν αρχαν
κε ζον πόλεμον θα παν.

Τα ζαβότια-σις τερο
τα νέα κε απορο
τα εΜ Τε-εΣ, τα εΜ-Τε-εΦ
κιαμαν έρχυμε σο κειφ

Τα φορτσόνια σο γιαζιν
ντο βουν πυρνον βραδιν
κξεριζόνε τι κυλακς
τι χορίμυν τι τυςμαντς

Αλο ντό να λέγο εγο
κε πως να ιμολογο:

το πεντάχρονον να ζι
κε ι Σε-Σε-Σε-εΡ μαζι.

1931 χρ.

Ο ΜΙΝΑΣ ΤΙ ΚΙΝΙΤΟΠΙΙΣΙΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ

Ο κερασινον ο μίνας
μι ανασπάλετεν κανίνας
εν ο μίνας δοχιμης.
Τσεν, τεμιακ, πυ εμπρ εδέβεν
κιασα χρέττα επεκξέβεν
κε το κράτος κι χροστι;

Τσεν εκίνος πυ επέμνεν
απο πικς κεπαρεπέμνεν
κε το χρεοσατ κι δι;
Μεθαρίτεν μαςχαρέβο
εγο τιν ορθίαν λέγο
ναιλι πυ ζαροπατι.

Ναιλι πυ κι θα τερι
το χρεόπονατ να δι
κε τα πάγια κι πλερον.
Ολ ι φιλ κε ι γιτον
κιαν θιμον, κιαν κι θιμον
θα κατιγορύν ατον.

Κε σεμα τα σεξέρια αν ρυζ
καρ-ρα-υλ... πα αν θα κυζ
νιαφιλιαν, χαιρ κεφτάι.

Εγο χατιρ κι τερο
κε καναν πα κι πνο,
οπισ πιν ναιλι κε θάι.

Το κοντιλ σο σεερ θα πέρο
κε τα στίχους θα τιζέβο
σιν αράδαν ταχτικα.
Ολτς ταικς θαποςσεπάζο
ντο εφταν τα ζαροτα.

Ολτς πυ δάνιον κι πέρνε
κε τα χρέατα κι φέρνε
σο σελπο σο σελσοβετ.
Ολτς θα γράφτο σιν γαζέταν
ντοις ιν κε ντόις ήταν
να εκξέριατς το μιλετ.

3 κερασινο
1 9 3 2
τι χρονίας.

ΠΟΣ ΔΙΟ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΕΓΕΝΤΑΝ ΚΟΜΣΟΜΟΛΚΕΣ

Ας λεγοσαζε πεδία
εγο έναν ιστορίαν
ντο εγέντον τιν τογρίαν
σενιακόσσια ικοστρία

Σέναν γύταριν ρομείκον
κρύι σο νυμ καλα ποσέτον
Εσανε διο κορτσόπα
με ολόμαβρα ματόπα.

Ιδα σο πεγαδ κεκα
εκαλάιζεβαν κριφα.
Ι κσεν κσάι να μι ακόνε
κε ατιντς κατιγορύνε.

Ενας πέκυεν Μαρία
κίςσεν πόνον σιν καρδίαν
λεί ιν άλεν τιν Παρέσαν
τα παράπονατς, πως έσαν.

Εγεμ λεί ίκος χρονον
κε υς αδα σον κερων
σοσπιτ απες αν-κα τρέχο
κιασον κόζμον χαπαρ κέχο.

Νίχταν ιμέραν δυλέβο
κε τοσπίτια πακλαέβο,
πλίνο ράφτο κε σπονκίζο
κισιχίαν κεγγορίζο.

Κιρ κε μάναν κε αδέλφια
σιγενυς κε παραδέλφια
ολτς θακὺο θα σαέβο
κε φαιν πα θα μαιρέβο

Σίτια στέκο κε γιρίζο
εγο κάποτε νυνίζο:
σα δυλίας, αν θαντρίζο
εγο πως να ταγιανίζο;

Επαρ αρτουκ ειν σιραν
πεθερον κε πεθεραν
μικρα, τρανα, αντραδέλφια
τολονον θεφτας τα κείφια.

Ολτς ατιντς πα θα σαεβς
καναν κι θα καλατζεβς
όπυ στεκς κε όπυ πας
ντο προστάζνεσε θεφτας.

Νίφε, συκ προι προι,
νίφε, πίσον το φαιν,
νίφε σπόνκσον το τραπεζ,
νίφε γύρεπσον τραπεζ.

Νίφε πλέξομας ορτάρια
νίφε, πλίσον κε ποδάρια,
νίφε, στρόσον τα κρεβάτια
κεπεκι τσαμοντς ομάτια.

Ντο ναφτάγο ατζαπ, Παρέσα
πασσκιμ ίμε κε μικρέσα
πος να φταγο κι ζοιμ,
ένακσάι να ελαφριν;

Λέι ατότε ι Παρέσα
πέτον κιάλο γνοστικέσα.
Αμέτα, νεκυτζι Μαρία,
θελτς να μαθαντς σιν ορθίαν;

Εγο πα ατο νυνίζο
πάντα όπυ κίαν γιρίζο,
κίοπυ κάθυμε κε σκύμε,
κίνυμε να παλαλύμε.

Κι όλεν πα ντο εν το ζορ
ντο ίμες ι δι πα κορ
ντο κικζέρομ αλφα βίτα
σίρομε κακα αίια

Ελα, νέκυτζι Μαρία,
ας εφτάμε σιντροφίαν,
πάμε ας γελύνε ολ
γράφκυμες σο κομσομολ.

Αρ αετς πα όπος ίπαν
τάλο τιν ημέραν επίκαν.

Εκσανατο ι „ρομέι“
ι γιτον κε ι γονέι
ι μανάδες κι θιάδες
ι πατζίδες κι πασσάδες.

Ι μαμίδες κι κυμπαρ
ολ επέρανε χαπαρ.

Ολτς εσέβαν το βύι βύι
πος εγέντον αετς,..όι.ι.
τα γιαχάδες ολ τινιάζνε
κε βαθέα αναστενάζνε.

Ίπαν „τορθον“ το στραβον
το μακριν κε το κοντον
εκατέκλαπ,ανε υλ
αχυλύδες κι χυμπυλ.

Κίντιαν ίπαν, κίνταν έκς αν
όλια εσαν εκσαπέσσια
ι Μαρία κι Παρέσα
σατα κσάι κεδέκαν μέσι.

Κε ατόρα τι δίς πα
με τι κομσομολτς εντάμαν
ίδα αροπσεκεχα
σο υτάρνι τιν πριγάταν.

Ο ΜΠΟΛΣΣΕΒΙΚΟΝ

Αγριπνος φίλακας ίμε τεργατοχορικίον
νένκαζμαν κεγνορίζο γο, νια φόβον κε νια χρίον

Τι Λένιν ίμε μαθιτις, τι Βε-Κα-Πε (μπε) τζλένος
τορθίας προπαγαντιστις, κε τι πρεφτίας κξένος.

Παντα ζέργομ εβρίουμε, καμίαν κισιχάζο
τα δίκεα τεργατικα, εγο καναν κι φάζο.

Τον Βυδδαν κε τον Μυχαμιατ, Χριστον κε Παναγίαν
πότε κίαν επιδεδατσε, εσένκατς ςιν φωτίαν.

Τον κόζμον όλεν αν κεκα, εφτάγο κι φογόμε
μολιβ ζεμέναν κι βαστα, χαντζαρια κι κρατύνε

ΤΑ ΟΒΟΖΑΓΑΤΟΦΚΑΣ ΚΕ Ι ΚΟΣΑΡΑ

Κο-κο-κο! ο πετινον
ςιν κόςαραν κες ζυμον
κε κυδίζιατεν λαφρα
γίαν-γίανα ζατεν κες πάι
κο-κο-κο... όλεν εφτάι
κεροτάτενε κρηφα.

Νετζι, ντο εν κε θιμόνε
ας εσέναν κε μυστρόνε
τα ζοβέτια τι χορι;
Αλια για πε ας τερόζε,
κε μι θιμοντς ντεροτόζε,
απεμέναν κςαι εςι.

Τα ζελπο παν αναλόνε
κε εςεν κατιγορόνε
πος κεφτας αλο οβα.
Λένε πως όλεν κλυκίς
κε οβα πολα τζυχλίς
κε χάν'αν θελεςίνα.

Κε τοθυ ι ζαγατόφκα,
λένε κεν πως έτον πρότα
όσον πάι κε κρού σπις.
Όσον πάι κι ολιγοστεβ
κε ζεμας ατο κιγεβ
εν ςι δις πα εντροπις.

Κα κα-κα ι κοσαρίτσα
ταγιανίφρα πλυμισιτιτσα
απαντα τον πετινον.
Εγο φίλεμ κυ-κυ-ρε-κο,
πότε κίαν θέλο νελέπο
κε εςεν να ομιλο.

Αμα ντο να φτάγο ρίζαμ,
εσι εζνε με τιν Δίζαν
εντην έπει κερων.
Αντζακ ίδαζε ατόρα
κε ντο ίδαζε τιν όραν
ταβρανέφτα νγπαντο.

Νιαφιλιαν τα ζελζοβέτια
απεμεν θιμόνε, Πετια,
κεθαρυν πως φτέο γο.
Νιαφιλιαν παν αναλόνε
κε εμεν κατιγορόνε
ίλιαμ,-ίλιαμ το ζελπο.

Κςάι πα κεν αετς, πως λένε,
μινανέφρατσε, καιμένε,
μα το νε, λεγος εγο.
Εγο τακτικα οβάζο
κςάι ιμέραν κι δεβάζο,
χορις φρέςικον οβον.

Αμα ντο νεφτας ατόρα,
αφυ κάθουν σιν εδόραν
τρεις τιν οραν το ζελπο.
Αφυ κάθουνταν, καιμένει
ι ζελπόβτσι, κε περιμένε
για να πορπατι τοβον.

Θελν τοβον με τα ιζμαρία
να εμπεν απες ζαμπάρια
κε να πάι σο ραγιον.
Κιαρ αετς ι ζαγατόφκα
εμπρ κι πάι προς έτον πρότα
κε ο πλάνον κι γομον.

Κεπεκι ας λέγο τάλο
φογόμε καπ ανασπάλο
κε κρύι κατ αλο σο νυμ
Ι ζελποβ σι ζιτ κιμόνταν
σα εβόρας κι υς να ζκόνταν.
Ι κυλαχ ολ κοβαλυν.

Σα παζάρια κοβαλόνε
τα οβόπαμ κε πυλόνε
ας ομάτιατυν κεκα.
Αρ ατόρα πέμε, Πέτια,
εχο τιδεν καπαγιατία,
γιοκσαμ γιοκ; πε τα ζοστα.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΙΝ ΕΧΤΕΛΕΣΙΝ

Το ντόγοβορ ιπόγραψαν με χέρια μαζολία
δεκαεφτα κολχόζνικι αροπςεκες πεδία.

Ορκίστανε, εδόκανε παλικαρίον λόγον
τον πλάνον για να εχτελυν, καλα αδα ζον χρόνον.

Εργον τιμεις, ιροϊζμυ, κε δόκσαν λεν θα έχνε
για τι καπνυ το ζέρεμαν νιχτύμερα να τρέχνε.

Για να δυλέβνε υτάρνικα, πάντα γιαρυσς να φτάνε
κε τι γιτοντς ολόγερα πυ ιν ολτς να περάνε.

Αχα ντο ιποσχέναθανε ατόρα για να γίνταν
σαν πρόγραμμαν, ντεπέρανε, ντο έγραψαν ντο ίπαν.

Καπνα ντο ίνε σο χοραφ, ενκέρος να ζερέφχυν
ενκέρος να κσερέντανε κε να τιαμιατλιζέφχυν.

Τα χασσλαμάδες κε το τιπ, σα γιάσσικα νεμπένε
κε σο „Σογιωζταπακ“ άμαν ατα ύλια να φέρνε.

Να αλονίζνε το κοκιν, κε ύλια τα κριθάρια
να φέρνε το περίσεμαν, σι „Σογιωζχλεπ“ ταμπάρια.

Αμην απο μοθοπορι, ίπαν θα κοτανίζνε
κε όντς έρτε άνικσι, άλο να μι νυνίζνε.

Να βάλνε ολτς πα σο κολχοζ, τι χορικυς ατόρα
κε πακλαέβνε τι κυλακς, ασα χερία ζόλια.

Να δίνε τρανον προσοχιν κε σιν χτινοτροφίαν,
να ζείλνε κρέας κε τιριν, ταργατς σιν πολιτίαν.

Αίκα κε άλα πολα, ίπανε προς θαφτάνε
με τέμπια μπολςςεβίικα, όλεν εμπρος να πάνε.

Δεβάζστεν όλι είντροφι, ατο τιν εινφονίαν
προσεχτικα κε νυνηχτα, κε μιανιχτον καρδίαν.

Τομάτια πίστεν τέσερα, κι οριάστεν τον τυσζμάνον
να μι τιχεν κε εμποδιζ, τεμέτερον τον πλάνον.

Ι ΓΟΡΝΙΑΚ.

Εκς μίνας κε πλέον
κρατυν ι γορνιακ
τιν στάτζκαν γαίμια κε πάνε.
Τρομαζ το παρλάμεντ
ταπαν κε ταφκα
κι λόρδι μεζλίςσια εφτάνε
Μεσίτας επέραν
ποπάδες δεσποτς
κι ατιν πα χαιρ κςάι κεπίκαν.

Ο Χικσον νυνηζ
κε ζακόνια εβγαλ
το έναν ασάλο „καλίον.“

Ο Πιυ Μαγδοναλτ
ο Τόμας κε ι αλ
ι πρεφτ αρχιγι τεργατίον.
Τυζιάκια γυρέβνε
να ρύζνε ι γορνιακ
ναδίνατς σο εσερ τι λορδίον

Κε ίντιαν θελτς πίσον,
εσι Γενσαβετ,
ταμιάκιας τι κάκυ θά πάνε.
Ι στατζκα ακόμαν
κρατι κε κρατι
παλέβνε ι γορνιακ, πολεμύνε.
Ατιν κι φογύνταν,
τα νόμυς τι Χικς
κι πίνα ατιντς, κα κι θάλιατς.
Τυσζμαντς πα αν έχνε
πολυς εκς κι απες
ι φιλ πα ατιντς κι ανασπάλνε
Αργατ τι Ρυζίας
σιν όραν προφτάνε
ιντατ τι γορνιακς να εφτάνε.

ΤΑ ΠΕΝΤΙΚΥΔΙΑ ΚΕ Ι ΚΑΤΑ

Μίανον τα πεντικύδια
φοβίζμεν ασα κατύδια
γάλια, γάλια μέναν τρόπον
εσερέφταν ζέναν τόπον
ολιατυν μικρα - τρανα
σιν σαπράνιαν ατα.

Σιμβυλέφταν πως ι κατά
να αφίνιατςε ραχάτια
για να έχνε ελεφθερίαν
κε εβγένε ασα τριπία.

Ιπαν τέναν ίπαν τάλο,
ο μικρον κε ο μεγάλον
εχέδια μικρα μεγάλα
κι όλια ένταν χάλα χάλα

Τέλος ενας πεντικος
τεα άμον γνωστικος
εβγεν σο σκαμνιν απαν
κε προτίνιατςε αμαν.
Φίλιμ, λέγιατς σοβαρα
κα θα λέγοσας κοφτα.
Πρεπ σι κατας τον λεμον
για νο δένομε κοδον.
Κι οθιν κες θα πορπατι
εμας ίδισιν ναδι.

Εκσανατο τιν τογριαν
ι μικρι κ ι μεγαλία
Ολ εςζίτοσαν τοτία
κε ακυν τιν διαρμενίαν
Ολ ετύλοσαν κιαχύνε
κε τον κίρνατ εςχορύνε.

Ολ εδέχτανε ντο ίπεν
κανις γαρσυλουκ κεπίκεν
κι ο κερων νχ μι περαν
αμαν σο κιφαλ απαν
ετιμάγαν για να πάνε
κι όπος ίπεν να εφτάνε.

Τότε άλος πεντικος
αν κε ολίγον μικρος
πίσεν σο κιφαλ τσιμιδ
κίοχι έφκερον καριδ

εβγεν λέγιατς: Εσταθέςτενι
κάθα λέγοσας, ακέςτενι
Τσεν ςι κάτας τον λεμον
πυ θα παι δεν το κοδογ;

Τίναν ιπαν εφοέθεν
κανις τολμιρος κεβρέθεν.
Κιαρ αετς πχ τα κατύδια
τρόνε κσα τα πεντικύδια.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟΝ ΤΙ ΕΛΛΗΝΙΚΥ Ρ Ι Κ Σ. ΔΙΑΜΑΝΤΙΔΙΝ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΙ ΚΟΣΑΡΑΣ.

Προ πολυ εγο εθέλνα
ρίντροφε Διαμαντίδι,
μετεσεν να ομιλο.
Αμα όλματι πυθενα
κέτιχα εγο εσέναν
σα ςυμά να απαντο.

Επεικι αποφασίζο
κε χορις για να νυνίζο
πέρο το κοντιλ σο ςσερ.
Τον κερων να μι εχάνα
ίπα ας γράφτο έναν γράμαν
κε ας στίλατο εσεν.

Κε λιπον άκσον ατόρα
πίος ιμ αδα ςιν όραν
κε εσεν ανισιχο.
Κιαν τιχεν ορθογραφίαμ
ορθον κεν μα τιν ορθίαν,
ςιγγνόμιν παρακαλο.

Εγο ίμε ι κοσάρά
πυ ασα πυλία τάλα
έχο διαφοραν πολα.
Εμεν ολ ι χαστατζίδες
ι ςαγλαμ κι γεραλίδες
εγγορίζνεμε καλά

Εμεν ολ ικοχιράδες
τα χορίτσια κι νιφάδες
ι μικρι κε ι τρανι
υλ εμεν χυζματ επίαν

κε κανις εμεν κεφίναν
μαναχέσαν ςιν ςοιμ.

Κε γιατι να μι εθέλναν
κε εμεν να μι ετέρναν
να μι έσαν τεμον φιλ;
Αφυ ίχαν πάντα κιαρ
ι μικρι κε ι μεγαλ
τι χορι ι ικοχιρ.

Σο τραπεζ παντα εβρίυμ,
ςολονον κε εφάιυμ
νόςτιμα κι ορεχτικα.
Χοσσ εσι πα, ινκιαρ κεφτας
πος τοβόπομ αγαπας,
κε το κρεατόπομ πα.

Κε τα φυλταμ;! ςιγχορίτε!
πίος εν πυ θα αρνίτε
κε κι θα θελ ναγοραζ;
Πίος εν πύ το κορμίνατ
το κιφάλνατ κε τομίνατ
ςατα απαν πυ κιαναπαζ;!

Κίαμ το εκςπορτ;! πυ τογρία,
πέμε, κεςς μι ςιμαςία
γιατατο τεμον τοβον;
Δέςμε εςς; Ατότε πέμε,
γιατι εμεν γιανλαέβνε
τα κολχόζιαμυν, καλον;

Γιατι να μι τεριατέβνε
κοσαρόπα, κε διαβένε
τικοχιρτς τι μαναχυς;

Γιατι απο πικ να ινε
κιανανκάσκουνταν να κλίνε
τα κιφάλια σεκινυς;

Δελέβο — σε Διαμαντι
πέμε εσι, πέμε γιατι;
κι σεβνεμε ατιν;
Αρ ατιν ιςστε, μι λέγο!...
τα κολχόζιαμυν κε κλέο
αρ ατιν ιςστε, αμι!

Κατ ερταν ιγλιγορόνε
τσαπαλαέβνε, πολεμόνε
κεμεν!... στα λεν πλαν κεκα.
Κρίμαν κρίμαν το κικζέρνα
το χατιρ τεμον, καιμενε!
κε κεφτάνεμ ιχτιπαρ

Κε λιπον αγαπιτε
πρόεδρεμυνε κελε
σε παρακαλο πολι.
Το γράμαν αβύτο αν περτε
ποδεδίζοσε μι στεκς
νια λεπτον κε νια στιγμιν.

Κο κολχοζσογιυζ αμάνον
πίσον για να βάλ σον πλάνον
εμέναν αποτενι.

Πίσον τα κολχόζια ύλια
τα παλια κε τα κενύρια
ας εκζέρνε τιν τιμιμ.

Κερασινο 18
1931 τι χρον.

ΔΙΙΓΙΜΑΝ

Για το πος 7 γινεκ σο „Κάθεν τιν Μπακάνκαν“. Οργανόθαν σε μαχιτικον
πριγάταν, κε επολέμαναν για τιν ρεαλιζάτσιαν τι δάνιυ τι τρίτυ αποφασιστικυ χρόνου

Αρ οπσε κεκα πεδιά
ι Πινι κε ι Θιμία
κε Τιμςσιρ ι Κερεκι
Τι Καρκαςσοβ ι Σοφία
ι Ανα κ ι Ναταλία
κε ι Τζόφα πα μαζι.

Ολ ατι ασιν Μπακάνκαν
σε μαχιτικον μπριγάταν
οργανόθαν οπσεκες
Ολ γινεκ ιλικιαζμεν
προ πολυ κιαν αντριζμεν
κε μορα καθαις εςς.

Εγομοθαν σο χορόν
σολονον σεκοκιρίον
δάνιον να διαδιν
Σι Παπίδι σε Γλαφίδι
σε Γοργορ κε σε Γαβρίδι
κε σε Χριστοδουλ ατιν.

Οθεν παν ατιν τζοκέβνε
κανίναν κι γιανλιέβνε
νια τον Τότον, νια τον Γιορ
Νια τον Πάντζον, νια τον
Πάβλον

νια τον Νάνον, νια τον Πάνον
νια τιν Μάρθαν τι Γοργερ.
Θελτς κι θελτς εφταν θα περτε
ίκος τράντα, όσον θελτς
εσι πάσσα Αναστας,
Κε εσι πατζι Παρέσα,
μετα, μις αικς αγνέσα
κε τεα δεν κεγκικας.

Τερεν, ριζαμ, τα κιοσσάδες
όπυ κίνταν τα παραδες
κε αγόρασον ζαγιουμ
Κε σε Μάρθα Γοργοράβα
μίσε παντα τζικιανιάβα
κε εφτας τον εφτοχον.

Λίσον ρίζαμ, τα κορδίλιας
ντέις σα παλια τα μαντίλιας
κε θα τρον ι πεντικι.
Κεσάι μιομνις ντο κέις θελέσσια
κε εφτασμας αλεπέσσια
επαρ δάνιον κε σι.

Κεσι τάι με τα γένια
μι φυρλαεβς θιμεμένκ
ντο θα περτς τερεν ζαγιομ
Νόντσον, σιλογιστ ολίγον
κε μι λες λόγον αχρίον
καπ γελόνεσε ι γιτον.

Τίνιακσον γυρπαν τιν ιζέπιας
τι εσαρβαλις τι γιλέκας
κε το εκρίνον τι γαρις.

Τσέκσερ κάπυ ίσος κίνταν
κι ατόρα λαζόμικ γίνταν
για να φένεσε κεσι.

Αρ αετς λιπον πεδία
ι Πινι κε ι Θιμία
κε τΙμςεπ ι Κερεκι
Τι Καρκαεσοβ ι Σοφια
ι Ανα κ ι Ναταλία
κε ι Τζόφα πα μαζι.

Αρ αετς ατιν επίκαν
σιν Μπακάνκνκν κε κεφίκαν
χορις δόνιον καναν.
Γιατατο εγο πα φίλιμ
ιπα ας πέρο το κοντίλιμ
κε ας γράφο ντο εφταν.

ΤΟ ΜΙΡΙΑΜΑΝ ΤΙ ΚΙΝΑΣ ΕΡΧΙΝΕΣΕΝ

(ασα εφμεριδάς)

Απέναν έναν
γυτυρεμενα
σιν Μαντζουριαν
ι Γιαπωνία
Κυρτα χορία
κε πολιτίας
κε αμον τον πάρδον
σιρ το ροθον.

Κι Λίγα Νάτσια
λαλατσοκάτσενα
ι „κυρεμέντσα“
ολεν νινιζ.
Ολεν σιςκέφκετε
κε κυτζανέφκετε
πος τολτς τι λικς
να γαλενιζ.

Τιν Βρετανίαν
κε τιν Γαλίαν
τιν Ιταλίαν
κε Αμερικιν.
Ολτς „απολίτζικον“
τρανον μικρίτζικον
το μερτικόνάτυν
θελ γα νά δι.

Χοριζ κομίσιας
κε ποτχομίσιας
ετιλ να „μαθάνε“
για το ροστον.
Να αγλαθιάζνε
κε „εκσετάζνε“
πύ κεκα εν
το ζαροτον.

Κι Γιαπωνία
σιν Μαντζουριαν
κυλιζ αρνία
νιχτ ιμερον.
Κιαν κατς εβρίετε
ναναμιγνίετε
γριντσον τα δόν.ια
κε γριμαλον.

Θιμον, θερέφκετε,
στεναχορέφκετε
γιαμ κατς σιν Κίναν
το εσερ απλον
Γιαμ εμποδίζνατεν
κε κυτολιζνατεν
αμον κοσάραν
κε αλεπον.

ΔΙΑΝΟΤΡΑΓΥΔΑ

Τεμον αγαπ υτάρνιτσα πάι κέρτε ςι δυλίαν
γιατατο αγαπόατεν κε τρόγο τιν καρδίαμ.

Αγάπιμ εν καματερι, κι θελ κσαι τιν οκνίαν
πυρνον βραδιν ςι κολχοζι, πάι κέρτε ςιν δυλίαν.

Τεμον αγαπ υτάρνιτσα, έμορφος περιςτέρα
κε ςιν ςορεθνοθάνιαν εβγεν καθαν ιμέραν.

Εγο πα πάγο κέρχουμε, με τιν αγαπ δυλέβο
εφταγο μετατεν γιαρυσ, λεγο κε μαςχαρέβο.

Κολχόζνιτσα εγέντονε αγαπιμ τιν τογρίαν
τερυν κε κυσχανέφκυνταν κε ταλα τα πεδία

Ελατεν ας δυλέβομε εντάμαν ολ πεδία
κε τι κυλακς ας χάνομε ειμς ασα χορία.

Αναθεμα, αναθεμα το ςόι τι κυλακίον
πυ έμαθαν κε έπιναν το εμαν τεφτοςσίον.

Αν θέλετε νεκςέρετε εγο ιμ ο Γιορίκας
εγο κιθέλο τι κυλακς κε τι κυλακογλίφτας.

Εγο κι θέλο ςίντροφι το παλεν τιν πριβίτζκαν
ύτε τιν υραβνίλοφκαν, υτε τιν οπεζλίτζκαν.

Μι τερίτε ιμε κοντος κε λέτε εν μικρίκος
ςο ΜΤΣ θα πάγο γο, γινυμ τραχτορίστος.

Εγο θελο το τρυτοτεν, κε τιν αποχοπιν
πυ τι τιαμπιαλτς κε τι οκνιαρτς ςιρ εκς ασιν γραμιν.

ςο ςκολίον εχπάστα γο, γραματα να μαθάνο
τζινκι ςιν Κραςνι άρμιαν πολα κι πάι θα πάγο

Κραςνοαρμέιτςος ιμε γο κανίναν κι φογόμε
για το ςοβετςκι βλαστ εγο — έτιμος να ςκοτόμε.

ςιν Κραςνι άρμιαν εγο, θα πάγο αλο κι ςτέκο
ςον κόζμον οπυ ιν ζιανκιν καναν κι θαπολέκο

Ολτς τι ζιανκιντς τΑμερικις, τΕβρόπις κε Αςίας
θα πολεμο ενόςο ζο, εγο απο καρδιας.

ΛΙΚΟΣ ΚΕ ΑΡΝΙΝ

Εβόσχυτον έναν αρνιν
απαν ζέναν ρεζσόπον
κιαφυ εδίπιασεν, να πιν
έρθεν σο ποταμόπον.

Κεχιν τις όρας, τιν στιγμιν,
ζυμα ατόμια ίκος
αφκα μερέαν σο ρασσιν,
εβρέθεν ίνας λίκος.

Ιδεν ταρνιν το μαναχον
κιαμαν εχαν ιλιάεν
εφερεν όρεκσιν τρανον
να τρόγιατο ετιμάεν

Κε να εβρικ μαχα αν
για κατ έναν ετίαν,
χωρις κερων ατος να χαν
σκαλον σιν θλαστιμίαν

„Κακόχρινον να ίνεσε
εσι χαιβιν αγρικον,
ατόρα θα φυρκίζοσε
κε τρόγοσε ατιαπίζικον.

Με ντο δκέομαν ζυμοντς
κε πιντς εσι απαδακα;
Κε το νερομ παντα θολοντς
ε, για πέματο ελάκα;“

„Το νερον κσαι πα κι θολον
ποταμ εν, τρεσς, κελέπσα;

κι κζέρο ντο θελτς το ζοστον
κε βλαστιμισ θελέζσα“ —

„Εκζέρτσατο προς ίβριζες
εμεν απαν ζον δρόμον;
ζον παρχαρ σιτ εγίριζες
οπερτς εμκεχα χρόνον“; —

„Κε γο ακόμαν το ζοστον
έναν πα κίμε χρόνον
Πος θα ίβριζαζε; απορο,
προπερτς απαν ζον δρόμον“ . —

„Το ίδιον, αν κες εσι,
θα έτον αδελφόςις
Εφ-ανμ ατο πκ αφορμιν
να εγδέρο το πόστις“ —

„Πυν κε να ίχα αδελφον
εγο το κυρεμένον.

Αμα κιαρίμε μοναχον
ζον κοζμον γενιμένον“ —

„Ασο θα λέγομ δεν κεβ εν,
ας λέγοσε το τέλος.
Το καπαγιάτις όλεν εν
ντο ίμε πιναζμένος.“ —

Ατο ίπεν κερύκσενι
ομάλια τύλα τύλα
έςπινκσεν κε εφύρκσενα
αμαν ασιν χυρτύδαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Η πιατιλέτκα	σελ.	3
2. Ο μίνας τι κινιτοπιίσις τον μέσον	"	4
3. Πος δύο κορίτσια εγέντανε κομσομόλκες	"	"
4. Ο μπολσεβίκον	"	6
5. Τα οβοζαγοτόβκας κε ι κοσάρα	"	"
6. Εμπρος ειν εχτέλεσιν	"	7
7. Η γορνιακ	"	8
8. Τα πεντικύδια κε ι κάτα	"	"
9. Προς τον πρόεδρον τι ελινικυ ΡΙΚ. Το παράπονον τι κοσάρας	"	9
10. Δίγιμαν. Για το πος 7 γινεκ σο κάθεν τιν Μπακάνκαν, οργανόθαν σε μαχιτικον μπριγάταν κε επολέμαναν για τιν ρεαλιζάτσιαν τι δανιυ τι τρίτυ αποφασιστικυ χρόνυ	σελ. "	10
11. Το μίριαμαν τι Κίνας ερχίνεσεν	"	11
12. Διανοτραγύδια	"	12
13. Δίκος κε αρνιν	"	13

Отв. Ред. КАЧАЛОВ М. Х

Сдано в набор 5-VI 32 .
подп. в печать 9-VI 32г

Тех. Ред.
ЕРИФРИАДИ А.

